

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emma Chase
TANGLED

Copyright © 2013 by Emma Chase
Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01061-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ema Čejs

Ne traži
me

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Prvo poglavlje

Vidite li tu neistuširanu, neobrijanu, ruševnu kreaturu na kauču, tog tipa u širokavoj sivoj majici i pocepanoj trenerci?

To sam ja, Dru Evans.

Obično nisam takav. Hoću da kažem da to nisam ja.

U stvarnom životu sam fino doteran, glatko izbrijan, a crnu kosu zalizujem unazad jer su mi rekli da tako izgledam opasno, ali profesionalno. Nosim unikatna odela i cipele koje koštaju više od vaše mesečne stanarine.

Pitate se da li je ovo moj stan? Da, to je ovaj u kom se nalazim. Roletne su spuštene. Plavičasta svetlost s televizora obasjava nameštaj. Stolovi i podovi se ne vide od pivskih boca, kartonskih kutija za pice i praznih pakovanja sladoleda.

Ovo nije moj pravi stan. Onaj u kom obično živim besprekorno je čist. Spremačica me posećuje dva puta nedeljno. Opremljen je naj-savremenijim dostignućima, svim igračkama za velike dečake koje vam mogu pasti na pamet. Pomenuću moćni zvučni sistem i džinovski plazma televizor pred kojim bi svaki muškarac sa strahopoštovanjem pao na kolena. Dekor je savremen, s mnogo crne boje i nerđajućeg čelika. Posetilac već na prvi pogled stiče utisak da ovde živi pravi muškarac.

Već sam pomenuo da ono što vidite nisam pravi ja. Imam grip. Oboleo sam od influence.

Da li ste приметили da neke od najgorih bolesti u istoriji poput malarije, dijareje, kolere imaju imena s lirskim prizvukom? Imate li utisak da neko to radi namerno, da se trudi da pronađe lep način da vam kaže da se osećate kao nešto što je ispalo iz čmara vašeg psa?

Influenca. Reč lepo zvuči, kad je dovoljno puta prevalite preko usta.

Prilično sam siguran da me ta muka mori. Zbog nje poslednjih sedam dana nisam izašao iz stana. Zbog nje sam isključio telefon. Zbog nje ustajem s kauča samo da bih otišao do kupatila ili da bih preuzeo naručenu hranu.

Koliko grip traje? Deset dana? Mesec dana? Moj se javio pre nedelju dana. Sat mi je zazvonio u pet ujutru, kao i uvek. Nisam ustao i krenuo u kancelariju u kojoj blistam kao najsjajnija zvezda, već sam ga zavitlao o zid. Raspao se na hiljadu komada.

Glupi budilnik i glupo pištanje su mi već dugo išli na živce.

Okrenuo sam se na drugu stranu i nastavio da spavam. Kad sam u neko doba izvukao dupe iz kreveta, osećao sam se slabo i bezvoljno. Grudi su me bolele, baš kao i glava. To je grip, zar ne? Nisam mogao da spavam, pa sam se utaborio na pouzdanom kauču. Bio je tako udoban, da sam odlučio da se ne pomeram s njega. Nedelju dana sam taborovao na njemu. Gledao sam najveće hitove Vila Ferela na plazma ekranu.

Upravo sam odgledao film Spiker.* Danas sam ga gledao po treći put, a da se nijedanput nisam nasmejao. Četvrta sreća?

Neko je pokucao na vratima.

To je jebeni vratar. Kog đavola traži na mom pragu? Zažaliće zbog uznemiravanja kad za Božić otvori kovertu s napojnicom.

Oglušio sam se o kucanje. Ponovilo se.

Ponovilo se i treći put.

„Dru! Dru, znam da si tu! Otvaraj prokleta vrata!“

O ne.

To je Kučka, moja rođena sestra. Odaziva se i na ime Aleksandra.

---

* Originalan naslov je *Anchorman: The Legend of Ron Burgundy*. Film je prikazan 2004. godine. (Prim. prev.)

Kunem se da sam upotrebio reč kučka s najvećom naklonošću. Takva je. Zahtevna je, tvrdoglava i nezaustavljiva. Ubiću vratara.

„Kunem se da ću pozvati policiju da provali vrata ako ih ne otvoriš, Dru. Kunem ti se bogom da ću to uraditi!“

Da li vam je sad jasno kakva je?

Zgrabio sam jastuk koji mi je ležao na krilu otkad sam se razboleo. Zario sam lice u njega i duboko udahnuo. Mirisao je na vanilu i lavandu. Vonj je bio oštar, čist i neodoljiv.

„Dru! Čuješ li me?“

Navukao sam jastuk preko glave. Ne zato što je mirisao na... nju... već da bih se odbranio od lupe na vratima.

„Vadim telefon! Pritiskam dugmiće!“ Govorila je tužnim glasom s osetnom dozom upozorenja. Znao sam da se ne zajebava.

Duboko sam uzdahnuo i naterao sebe da ustanem s kauča. Dugo sam putovao do vrata. Svaki korak je predstavljao napor za ukočene, bolne noge.

Jebeni grip me upropašćava.

Otvorio sam vrata. Očekivao sam suočavanje s Kučkinim gnevom. Držala je najnoviji ajfon na uvetu, nokti su joj savršeno manikirani. Vezala je plavu kosu u jednostavnu, ali elegantnu punđu. S ramena joj visi tamnozeleno tašnica, iste boje kao i haljina. Leksi uvek teži skladu.

Iza nje je stajao moj najbolji prijatelj i kolega, Metju Fišer. Držao se odgovarajuće pogruženo, u izgužvanom odelu tamnoplave boje.

Vrataru je oprošteno, ali Metju mora umreti.

„Isuse Hriste!“, užasnuto će Aleksandra. „Šta ti se, dođavola, dogodilo?“

Objasnio sam joj da ovo nisam pravi ja.

Nisam joj odgovorio. Nisam imao snage za to. Ostavio sam vrata otvorena i legao potrbuške na kauč. Mek je i topao, ali čvrst.

Volim te, kauče moj – da li sam ti to ikad rekao? Evo, sad ti kažem.

Zario sam lice u jastuk, ali sam osećao kako Aleksandra i Metju polako ulaze u stan. Zamišljao sam šok na njihovim licima izazvan žalosnim stanjem u kom se nekad besprekorno čist i uredan apartman nalazio. Načas sam izvirio iz čaure. Intuicija me nije prevarila.

„Dru?“, obratila mi se. Njen glas je ovog puta odisao zabrinutošću.

To nije dugo trajalo. Zabrinutost je ustuknula pred gnevom. „Za ime božje, Metju, zašto me nisi ranije zvao? Kako si mogao da dozvoliš da ovoliko potone?“

„Nisam ga video, Leksi!“ hitro će Metju. I on se plašio Kučke. „Dolazio sam svakog dana. Nije hteo da mi otvori vrata.“ Na kauču se napravi ulegnuće kad je sela pored mene. „Dru?“ tiho je prozborila. Nežno me je pomilovala po kosi. „Dušo?“

Zvučala je toliko zabrinuto da me je podsetila na majku. Kad bih kao dete bio bolestan, mama bi ušla u sobu s toplom čokoladom i supom na poslužavniku. Poljubila bi me u čelo da proveri da li još gorim od temperature. Uvek bih se osetio bolje od tog poljupca. Aleksandrinu postupci su me podsetili na detinjstvo. Oči su mi se ovlažile.

Koliko sam duboko potonuo?

„Dobro sam, Aleksandra“, rekao sam, iako nisam bio siguran da me je čula. Glas mi se gubio u mirišljavom jastuku. „Imam grip.“

Čuo sam otvaranje kartonske kutije za picu i stenjanje posle susreta sa smradom pokvarenog sira i kobasica. „Ovo nije ishrana kakva je potrebna bolesniku, bato.“

Čuo sam kako pretura po bocama piva i đubretu. Zaključio sam da je počela da sređuje stan. Nisam jedini manijakalno pedantni član porodice.

„O, ovo je zbilja grozno.“ Otvorila je tri dana staro pakovanje sladoleda, ako je suditi po smradu koji se pridružio aromi trule pice. Izgleda da nije bilo sasvim prazno.

„Dru.“ Nežno me je prodrimala. Predao sam se i seo. Trljao sam oči da bih odagnao iscrpljenost. „Razgovaraj sa mnom“, molila je. „Šta se dešava? Šta se desilo?“

Pogled na njeno zabrinuto lice vratio me je dvadeset godina unazad. Imam šest godina. Upravo sam doznao da je moj hrčak, gospodin Vuzli, izdahnuo. Bolna istina mi je zaparala pluća, baš kao i tog dana.

„Konačno se dogodilo.“

„Šta se dogodilo?“

„Ono što si godinama usrdno prizivala“, prošaptao sam. „Zaljubio sam se.“

Podigao sam pogled na vreme da bih video začetak osmeha na njenim usnama. Oduvek je želela da mi se to dogodi. Čitavu večnost

je bila u braku sa Stivenom. Još duže je bila zaljubljena u njega. Nikad nije odobravala moj način života. Jedva je čekala da se skrasim i pro-nađem nekog ko će se brinuti o meni, kao što ona brine o suprugu, kao što naša majka brine o ocu.

Rekao sam joj da se to nikad neće desiti – da ne želim tako nešto. Zašto bih nosio knjigu u biblioteku? Zašto bih vukao pesak na plažu? Zašto bih kupovao kravu, kad mleko dobijam zabadava?

Da li počinjete da shvatate o čemu govorim?

Gledao sam kako se osmeh rađa na njenim usnama dok sam joj slabašnim, neprepoznatljivim glasom rekao: „Udaje se za drugog. Ne želi... ne želi me, Leksi.“

Saosećanje se razmazalo po njenom licu, kao džem po kriški hleba. Nežna empatija ubrzo je ustuknula pred tvrdom odlučnošću. Aleksandra je majstor za popravke. Otpušava odvode, kрпи napukle zidove i uklanja mrlje sa svakog tepiha. Znao sam o čemu razmišlja: kad je mlađi brat rasturen, seka će ga očas posla sastaviti.

Eh, kad bi problem bio tako jednostavan. Ni sav superlepak ovog sveta ne bi mogao da sastavi moje slomljeno srce.

Da li sam pomenuo da sam pomalo pesnik?

„Shvatam. Pobrinićemo se za taj problem, Dru.“

Poznajem li svoju sestru?

„Prvo ćeš otići pod tuš, pod kojim ćeš ostati dugo, dugo. Ja ću po-čistiti ovaj nered. Zatim ćemo izaći. Sve troje.“

„Ne mogu da izađem.“ *Zar me nije slušala?* „Imam grip.“

Sažaljivo se osmehnula. „Potreban ti je dobar, vruć obrok, ali prvo moraš da se istuširaš. Bolje ćeš se osećati.“

Možda ima pravo. Bog sveti zna da se od onog što sam radio po-slednjih nedelju dana nisam nimalo bolje osećao. Slegnuo sam ra-menima i ustao. Poslušaću je, otpor bi bio uzaludan. Poneo sam mi-rišljavi jastuk sa sobom, kao četvorogodišnjak koji se ne odvaja od najdražeg plišanog medvedića.

Nisam mogao da na putu do kupatila ne razmišljam o svemu što se dogodilo. Nekad sam lepo živeo. Ma, živeo sam savršeno, dok sve nije krenulo nizbrdo. Odonda je išlo sa zla na gore.

Zanima vas kako se to dogodilo? Želite da čujete moju tužnu priču? Važi. Sve je počelo pre nekoliko meseci, jedne normalne subote uveče.

Pa, normalne po *mojim* merilima.

* * *

Četiri meseca ranije

„Tako, jebote. To je dobro. Da, tako treba.“

Vidite li onog đavolski privlačnog tipa u crnom odelu? Da, onog kome obdarena crvenokosa cura sisa karu u toaletnoj kabini? To sam ja. *Pravi* ja. JPG: Ja Pre Gripa.

„Isuse, dušo, svršiću.“

Nek se kamera na trenutak zaustavi.

Želim da svim curama koje me slušaju dam jedan besplatni savet: Ako vam momak kog ste malopre srele u klubu tepa *bebice*, *dušice*, *anđele* ili nekim drugim imenom od milja, ne mislite da se zagrejava za vas i da vas zbog toga časti najslađim nadimcima.

Obraća vam se na taj način zato što ne može ili ne želi da se seti vašeg imena.

Nijedna cura ne želi da bude nazvana pogrešnim imenom dok ga sisa klečeći u muškom toaletu. Zvao sam je *dušo*. Tako nisam mogao da pogrešim.

Njeno pravo ime? Ko bi se bavio takvim tričarijama?

„Jebiga, dušo, svršavam.“

Uz koktajl ga je izbacila iz usta. Šakom je pokupila seme, kao hvatač u prvoj bejzbol ligi. Prišao sam umivaoniku da se operem i zakopčam. Crvenokosa me je posmatrala s osmehom, dok je prala usta vodicom za ispiranje iz bočice u tašnici.

Šarmantno, nema šta.

„Da li si raspoložen za jedno pićence?“, pitala je glasom koji je nesumnjivo smatrala zavodničkim.

Zapamtite šta ću vam reći – kad jednom svršim, *svršio sam*. Nisam od onih koji se dva puta voze istom vašarskom atrakcijom. Jednom je dovoljno. Uzbuđenje me prođe, a s njim i svako zanimanje.

Šta mogu kad me je majka odgajila kao džentlmena. „Naravno, dušo. Pronađi sto, ja ću doneti nešto s bara.“ Crvenokosa mi ga je pošteno posisala. Zaslužila je piće.

Po izlasku iz toaleta krenula je prema stolu, a ja prema baru pod teškom opsadom. Da li sam pomenuo da je subota uveče? I da smo u REM-u. Ne nije reč o rok grupi – već o REM fazi sna. Kapirate, mesto je kao u snu?

To je najpopularniji klub u Njujorku. Tačnije, večeras je takav. Sledeće nedelje to će biti neki drugi. Lokacija nije bitna. Scenario je uvek isti. Moji prijatelji i ja svakog vikenda izlazimo zajedno, ali se kući vraćamo odvojeno – i nikada sami.

Ne gledajte me tako. Nisam loš momak. Ne lažem, ne obasipam žene sladunjavim obećanjima o zajedničkoj budućnosti i ljubavi na prvi pogled. Igram otvorenim kartama. Tragam za dobrim provo-dom – za jednu noć – i to ne krijem. Znajte da nastupam poštenije od devedeset procenata tipova u klubu i da većina ovde prisutnih cura hoće isto što i ja.

Dobro, možda to nije sasvim tačno. Ali šta da radim kad požele da se kresnu sa mnom i da mi rode decu čim me ošacuju. To nije moj problem. Moje je da im iskreno predočim situaciju, da ih dobro obradim i da ih pošaljem kući taksijem. Na kraju balade im sleduje veliko hvala i laku noć. Ne zovi me, pošto sam jebeno siguran da te neću zvati.

Konačno sam se probio kroz gužvu oko bara i naručio dva pića. Bacio sam pogled na izvijena, isprepletena tela koja su se nemilice trljala na podijumu za igru, dok je muzika vibrirala oko njih.

Tada sam je ugledao na pet metara od mene. Stajala je ophrvana blagom nelagodnošću usred krda koje je čeznulo za alkoholom. Svi su mahnitom mahali uzdignutim rukama punim novčanica. Pokušavali su da privuku barmenovu pažnju.

Pomenuo sam da sam poetska duša, zar ne? Istina je da nisam uvek bio takav. Tačnije, nisam bio do tog trenutka. Bila je veličanstvena – anđeoska – prekrasna. Odaberite reč, bilo koju jebenu reč. Istina je da sam na trenutak zaboravio da dišem.

Njena duga, tamna kosa sjajila se čak i u oskudnom osvetlje-nju noćnog kluba. Nosila je seksi ali elegantnu crvenu haljinu sa

otkrivenim leđima. Isticala je savršene obline. Imala je puna i bogata usta i usne koje su molile da budu obojane.

A tek njene oči. *Mili bože, jebeno*. Bile su krupne, okrugle i beskrajno tamne. Zamišljao sam kako me gledaju dok prima moj kurac u vrela mala usta. Pomenuti visuljak se u trenu nakostrešio. Morao sam da je imam.

Brzo sam se probio do nje. Usput sam odlučio da će ona biti srećna žena koja će imati zadovoljstvo da ostatak noći provede u mom društvu. Potrudicu se da je na najbolji način zadovoljim.

Stigao sam do nje baš kad je otvorila usta da naruči piće. Umešao sam se: „Dama će uzeti...“ Osmotrio sam je da bih procenio šta će piti. To je moj dar. Neki ljudi su pivopije, neki piju viski sa sodom, neki dobra vina, a neki brendi ili slatki šampanjac. Nepogrešivo sam pogađao šta ko pije. „... merlo *veramonte*, 2003.“

Okrenula se prema meni, nabrana čela. Osmotrla me je od glave do pete. Progovorila je kad je zaključila da nisam neki gubitnik. „Dobar si.“

Osmehnuo sam se. „Navikao sam da ljudi povoljno sude o meni. Divno izgledaš.“

Postidela se. Nešto ružičaste boje razlilo joj se po obrazima. Skrenula je pogled. Ko još crveni na ovakvim mestima? To je bio redak i proketo dražestan prizor.

„Pa, kako bi bilo da potražimo neko udobnije... i mirnije mesto, za bliže upoznavanje?“

Odvratila je, bez trunke oklevanja. „Ovde sam s prijateljicama. Slavimo. Obično ne zalazim na ovakva mesta.“

„Šta slavite?“

„Upravo sam magistrirala poslovnu administraciju. U ponedeljak počinjem da radim.“

„Zbilja? Kakva podudarnost. I ja plivam u finansijskim vodama. Možda si čula za moju firmu *Evans, Rajnhart i Fišer*?“ Vazili smo za najprestižniju investicionu banku u gradu. Hteo sam da je oborim s nogu.

Predlažem da ovde napravimo kratku pauzu.

Da li ste uočili kako je napućila usne kad sam joj rekao gde radim? Da li ste videli kako su joj se oči naglo raširile? Trebalo je da to primetim i izvedem odgovarajući zaključak.

Pomenuti signali su mi promakli zato što sam bio prezauzet skeniranjem njenih savršenih sisa. Bile su manje od onih na koje sam se obično palio, ali su mogle da mi ispune šake. To ih je, u mojim očima, činilo dovoljno velikim.

Zapamtite njen izraz iznenađenja. Kasnije će dobiti smisao. Vratimo se na razgovor.

„Imamo toliko toga zajedničkog“, rekao sam. „Poslovni smo ljudi, volimo dobro crveno vino... predlažem da vidimo gde će nas ovo iznenadno poznanstvo večeras odvesti.“

Nasmejala se. To je bio magičan zvuk.

Vreme je da nešto objasnim. Sa svakom drugom ženom, svake druge večeri, već bih bio u taksiju. Ruka bi mi bila pod njenom suknjom. Stenjala bi pod mojim poljupcima. Oko ove sam se neobično trudio. Još neobičnije je bilo što me je to palilo.

„Zovem se Dru, tek da znaš.“ Pružio sam ruku. „A ti si?“

Pružila mi je ruku. „Ja sam verena.“

Poljubio sam je u ruku, neuzdrman njenim odgovorom. Obesno sam je liznuo po nadlanci. Nije mi promaklo da moja stidljiva lepotica pokušava da suspregne drhtaj. Znao sam da joj se dopadam, uprkos odbojnim rečima.

Znate, nisam naročito dobar slušalac. Radije posmatram sago-vornika. Mnogo toga se može saznati o nekom ako pratite njegove pokrete, pogled i dizanje i spuštanje glasa.

Srneće oko mi je govorilo *ne...* ali njeno telo? Njeno telo je vrištalo: *Da, da, potucaj me na šanku*. U tri minuta mi je rekla zašto je ovde, kako zarađuje za život i dozvolila da je pomilujem po ruci. To nisu postupci žene koja nije zainteresovana – već one koja *ne želi* da bude zainteresovana.

To je bilo obećavajuće polazište.

Želim da prokomentarišem njen verenički prsten. Dijamant je bio tako sitan da se nije mogao pronaći ni posle pažljivog posmatranja. Ne želim da je vređam ovim komentarom. Rekla je da je upravo diplomirala. Imam prijatelje koji su sami finansirali poslovnu školu i znam da su studentski zajmovi težak teret.

Zbog toga sam se opredelio za drugačiju taktiku – pošten nastup. „Još bolje. Ne izlaziš na ovakva mesta? Ja ne stupam u veze. Savršen

smo par. Predlažem da proverimo moju teoriju u praksi. Šta kažeš na moj predlog?“

Ponovo se nasmejala. Naručena pića su stigla. Podigla je svoje. „Hvala na piću. Vreme je da se pridružim prijateljicama. Bilo mi je zadovoljstvo.“

Obešenjački sam se osmehnuo. Nisam mogao da se obuzdam. „Dušo, daću reči *zadovoljstvo* sasvim nov smisao, ako mi dozvoliš da te izvedem odavde.“

S osmehom je odmahнула glavom, kao da kori razmaženo dete. Obratila mi se preko ramena, dok se udaljavala. „Želim vam laku noć, gospodine Evanse.“

Već sam rekao da sam tipični pronicljivi muškarac. Lepo bih se slagao s Šerlokom Holmsom. Bio sam do te mere zaokupljen njenim slatkim dupencetom, da isprva nisam shvatio šta mi je rekla.

Da li ste vi приметili? Da li ste uočili detaljčić koji mi je promakao?

Tako je. Nazvala me je „gospodinom Evansom“ – iako joj nisam rekao svoje ime. Zapamtite i taj podatak.

Dopustio sam tajanstvenoj tamnokosoj ženi da se povuče. Daću joj predah pre no što je privučem k sebi i stručno obradim. Slediću je do jutra, ako budem morao.

Bila je tako jebeno vreła.

Tada me je crvenokosa – da, ona iz muškog toaleta – pronašla. „Tu si! Mislila sam da sam te izgubila.“ Prislonila se uz moj bok. Pomilovala me je po ruci. „Kako bi bilo da skoknemo do mene? Stanujem iza ugla.“

Hm, hvala – ali ne hvala. Crvenokosa je postajala sve bleđa uspomena. Usmerio sam se na bolji, znatno zanimljiviji cilj. Hteo sam da joj to kažem, kad se pojavila još jedna crvenokosa.

„Ovo je moja sestra, Mendi. Ispričala sam joj sve o tebi. Misli da bismo nas troje mogli... znaš već... da se dobro zabavimo.“

Pogled na njenu sestru – bliznakinju – nagnao me je da u momentu promenim planove. Znam, znam... rekao sam da se nikad dva puta ne vozim istom vašarskom atrakcijom. Ali dvostruki vozić?

Biću najiskreniji, nijedan muškarac ne bi propustio takvu vožnju.

Drugo poglavlje

Da li sam pomenuo da volim svoj posao?

Da je moja firma prva košarkaška liga, bio bih najkorisniji igrač prvenstva. Ja sam partner u jednoj od najboljih investicionih banaka u Njujorku, specijalizovanoj za medije i tehnologiju. Da, da, firmu je osnovao moj otac, s dva najbliža prijatelja. To ne znači da se nisam ubio radeći da bih dospao do partnerskog položaja – zato što jesam. I to ne znači da nisam jeo, disao i spavao posao, da bih stekao ugled koji imam, zato što jesam.

Pitate se u čemu se sastoji posao investicionog bankara? Pa, sećate li se kako u *Zgodnoj ženi* Ričard Gir govori Džuliji Roberts kako njegova kompanija kupuje druge kompanije da bi ih raskomadala i prodala? Ja sam onaj koji mu u tome pomaže. Ja sklapam poslove, pišem ugovore, procenjujem kompanije, uobličavam kreditna rešenja i radim dosta drugih stvari koje vas nimalo ne zanimaju.

Siguran sam da se pitate zašto tip poput mene citira ljubavni film poput *Zgodne žene*?

Odgovor je jednostavan. Majka je svake nedelje priređivala „porodično filmsko veče“. Kučka je imala čast da svake druge nedelje izabere film. Godinu dana je prolazila kroz fazu opčinjenosti Džulijom Roberts.

Morao sam da progutam svaki njen filmski uradak. Naučio sam dijaloge napamet. Iako moram da priznam da je Ričard Gir... jebeno strašan dasa.

Vratimo se na moj posao.

Najbolji deo je oduševljenje koje osetim posle sklopljenog posla, stvarno dobrog posla. To vam je kao da dobijete džekpot u kazinu u Vegasu ili da vas Džena Džejmson izabere za partnera u novom porno-filmu. Nema ničeg – zbilja *ničeg* – boljeg.

Izviđam teren za mušterije. Predlažem im poslovne poteze. Znam koje kompanije umiru od želje da budu kupljene, a koje moraju biti preotete. Imam poverljive informacije o medijskom mogulu koji se sprema da skoči s Bruklinskog mosta zato što je previše korporacijskog novca trošio na najskuplje kurve.

Borba za mušterije je nemilosrdna. Morate ih očarati, naterati da vas žele, da poveruju da od nikog drugog neće dobiti ono što nudite. To vam mnogo liči na povaljivanje, samo što na kraju ne dobijate sočan pičić već masni ček s mnogo nula. Zarađujem novac za sebe i mušterije – zarađujem ga u velikim količinama.

Ovde rade i sinovi očevih partnera – Metju Fišer i Stiven Rajnhart. Da, *taj* Stiven – Kučkin muž. Nas trojica smo zajedno odrasli, baš kao i naši očevi. Zajedno smo išli u školu. Sad zajedno radimo u firmi. Starci su nam prepustili najveći deo posla. Povremeno svrate, da bi se podsetili kako je to biti glavni. Zatim produže u kantri klub na popodnevnu partiju golfa.

Nemojte me pogrešno shvatiti, Metju i Stiven takođe dobro rade svoj posao, ali ja sam zvezda kompanije. Ja sam ajkula. Ja sam onaj za kog se mušterije lepe, onaj koji lako i delotvorno uklanja strahove. Oni to znaju, baš kao i ja.

U ponedeljak ujutru sam tačno u devet bio na poslu. Nikad ne kašnim. Moja sekretarica – opasna mala plavuša s dražesnom bustom – već je tu, s mojim dnevnim rasporedom, porukama pristiglim preko vikenda i najboljom prokletom šoljom kafe u tri države.

Ne, nisam je pojebao.

Nije da nisam hteo. Verujte mi, da nije radila sa mnom, opalio bih je jače od Muhameda Alija.

Držim se pravila, bolje reći strogih standarda. Jedno od njih je da nema tucanja po kancelariji. Ne serem oko kuće, ne jebem na radnom

mestu. Ne istrajavam na primeni ovih načela iz straha od tužbi zbog seksualnog uznemiravanja, već iz čvrstog uverenja da takvo ponašanje šteti poslu. Nije profesionalno.

Erin je jedina žena, izuzev onih iz porodice, s kojom upražnjavam platonski odnos. Takođe je i jedina pripadnica suprotnog pola koju sam ikad smatrao prijateljicom. Razvili smo besprekorni radni odnos. Ona je najkraće rečeno... izvanredna.

To je još jedan razlog zbog kog je ne bih tucao, sve i da se razgači i molećivo raščepi na radnom stolu. Verovali ili ne, dobra sekretarica – zbilja dobra – jeste retka zverka. Unajmljivao sam devojkice koje su bile glupe kô tocilo. Sarađivao sam i s onima koje su mislile da će najveće rezultate postići u ležećem položaju, ako shvatate šta želim da kažem. Takve ženske želim da sretnem za barom u subotu uveče – a ne u ponedeljak ujutru, dok odgovaraju na moje telefonske pozive.

Da li vam je situacija išta jasnija? Ako jeste, vratimo se na moj silazak u pakao.

„Pomerila sam ručak s *Mekom* u jedan. Preimenovala sam ga u poslovni sastanak. Održaće se u četiri po podne“, rekla mi je Erin dok mi je dodavala gomilu poruka.

Sranje.

Meka komunikacije su konglomerat težak nekoliko milijardi dolara. Mesecima sam im pomagao u kupovini kablovske mreže namenjene gledaocima koji se prvenstveno služe španskim jezikom. Dobro sam znao da je njihov izvršni direktor, Radolfo Skučini, najraspoloženiји za saradnju kad je punog stomaka.

„Zašto si to učinila?“

Dodala mi je fasciklu. „Zbog današnjeg ručka u sali za sastanke. Tvoj otac predstavlja novog saradnika. Znaš kakav je u takvim situacijama.“

Da li ste ikad gledali *Božićnu priču*? Naravno da jeste. Kako i ne biste kad se neka njena verzija svakodnevno emituje na nekom kanalu uoči Božića. Sećate li se kad Duh predašnjih Božića vrati Skrudža nazad u vreme kad je bio srećan i kad se ispostavi da je imao šefa Feziviga, debeljka koji je priređivao velike zabave? Sećate li se tog tipa. E, pa to je moj otac.

Moj tata voli ovu kompaniju i sve zaposlene doživljava kao članove šire porodice. Koristi svaku priliku za priređivanje zabave u

kancelariji. Slavi rođendane i rođenja beba. Priređuje ručkove za Dan zahvalnosti, švedske stolove za Predsednički dan, večere za Kolumbov dan... vredi li dalje nabrajati?

Ponekad mi nije jasno kako stizemo da išta uradimo.

A Božić? Očeve božićne zabave su legendarne. S njih se svako vraća kući pijan. Neki i ne krenu kući. Prošle godine smo uhvatili deset padobranaca iz suparničke banke. Pokušavali su da se ušunjaju na proslavu samo zato što su čuli da je jebeno fantastična. Otac je uložio veliki trud da bi stvorio zdravu, dobru atmosferu u firmi.

Voleo je zaposlene. Oni su mu uzvraćali ljubav. Posvećenost, odanost – imali smo je na tone. To nas je, između ostalog, i činilo najboljom bankom. Radnici bi u najvećem broju slučajeva prodali prvorođenče za mog starog.

Ipak, ima dana kao što je današnji – kad je neophodno titrati mušteriji. Proslava u takvim danima može biti nepodnošljiv teret. Ali šta je tu je.

U ponedjeljak ujutru sam pretrpan obavezama. Zbog toga sam se bez oklevanja bacio na posao. Tek u jedan sam prvi put podigao glavu sa spisa. Ustao sam i požurio u sobu za sastanke. Primetio sam poznatu svetlonarandžastu glavu, nataknutu na nisko, zdepasto telo. Pripadala je Džeku O'Šeju. Pre šest godina se zaposlio kod nas, otprilike kad i ja. Pokazao se kao dobar momak i veran saborac preko vikenda. Pored njega je Metju. Živahno je govorio, prolazeći krupnom šakom kroz kosu boje peska.

Zgrabio sam hranu sa švedskog stola. Prišao sam im, baš kad je Metju pričavao svoje doživljaje od subote uveče. „Potegla je lisice i bič. Jebeni bič! Kunem se bogom da sam pomislio da mi je došao kraj. Ko bi pomislio... da je bila u manastiru... i da se spremala da postane prokleta kaluđerica, čoveče!“

„Upozorio sam te da one krotke najčešće vole izopačena sranja“, dodao je Džek, kroz smeh.

Metju je upravo kestenjaste oči na Stivena. Obratio mu se. „Stalno ti pričam, čoveče. Trebalo bi da izađeš s nama. Samo jednom, molim te.“

Zlobno sam se osmehnulo zato što sam znao šta sledi.

„Žao mi je, ali da li si upoznao moju suprugu?“, pitao je Stiven, upitno izvijenih obrva.

„Ne budi papučar“, Džek ga je munuo u rebra. „Reci joj da ćeš igrati karte, tako nešto. Živi malo, čoveče.“

Stiven je skinuo naočari i obrisao stakla salvetom, kao da ozbiljno razmišlja o predlogu.

„Ma da. I kad sazna – a Aleksandra će neizostavno saznati – serviraće mi jajca na srebrnom tanjiru, s fenomenalnim sosom od putera s belim lukom i čašom najboljeg *kjantija*.“

Coknuo je kao Hanibal Lektor. Upišao sam se od smeha.

„Sem toga“, nastavio je, kad je vratio naočari na nos, „kod kuće me čeka file minjon, momci. Zašto bih jeo hamburgere.“

„Neviđena si pička“, odvratio je Metju, dok je Džek tužno vrteo glavom, „Čak i najbolji file dosadi ako ga jedeš svaki dan.“

„To nije tačno“, nije se dao Stiven, „ako ga svaki put spremiš na drugačiji način. Moja cura zna kako da začini jelo.“

Molećivo sam sklopio ruke. „Molim te. Molim te, ne idi dalje.“ Nisam hteo neke slike u svojoj glavi. Ne bih voleo da ih vidim.

„Šta je bilo s tobom, Dru? Video sam te kako odlaziš s onim bliznakinjama. Da li su prave crvenokose?“, zanimalo je Džeka.

Zadovoljni osmeh mi je zaigrao na usnama. „O, da. Prave su.“ Opisao sam im divlju subotnju noć sve do najsitnijeg i najživopisnijeg detalja.

U redu, zaustaviću se pošto vidim izraz neodobravanja na vašem licu, i čujem gnevnu pridiku: *Kakav drkadžija. Vodio je ljubav s devojkom, hm, u ovom slučaju, dve devojke – a sad o tome potanko pripoveda svojim prijateljima. To je taaako nipodaštavajuće.*

Kao prvo, ako riba hoće moje poštovanje, mora se ponašati kao neko ko ga zaslužuje. Kao drugo, ne pokušavam da se predstavim kao nitkov, ja sam običan momak. I svi momci razgovaraju o seksu sa svojim prijateljima.

Ponoviću, u slučaju da me niste razumeli:

SVI MOMCI RAZGOVARAJU O SEKSU SA SVOJIM PRIJATELJIMA.

A ako vam tip kaže da to ne radi? Otkaçite ga, zato što vas bestidno laže.

I još nešto – čuo sam kako moja sestra čavrlja sa svojim prijateljicama. Lari jebeni Fint bi pocrveneo od stida zbog nekih stvari koje prelaze preko njihovih usta. Ne ponašajte se kao da žene ne trtljaju koliko i muškarci... zato što znam istinu.

Razgovor se, nakon pretresanja najsočnijih doživljaja za vreme vikenda, preusmerio na fudbal i na delotvornost Meningovih napadačkih pasova. U pozadini sam čuo očev glas. Stajao je na kraju prostorije i nabrajao velika dostignuća najnovijeg saradnika, čiju fasciklu nisam od jutros stigao da otvorim. Prva u klasi u školi Varton na Univerzitetu Pensilvanija, staž u Kredit Svisu, bla... bla... bla.

Žagor je izbledeo kad sam pomislio na deo subotnje večeri koji nisam pomenuo prijateljima, na susret sa crnokosom boginjom. Nisam mogao da zaboravim te tamne, okrugle oči. Opsedala me je slika raskošnih usana i sjajne kose, koja ni u kom slučaju nije mogla biti meka kao što je izgledala.

Njen lik mi se u poslednjih dan i po često pojavljivao pred očima. Svakog sata bi mi pred očima zaigrala slika nekog dela njenog tela. Razmišljao sam o onom što joj se dogodilo. Tačnije, o onom što bi se dogodilo, da sam ostao u klubu i pošao njenim tragom.

To je bilo neobično. Nije mi se dešavalo da radnim danima razmišljam o ženama koje sam sreo na vikend-avanturama. Obično bih ih zaboravio čim bih zbrisao iz njihove postelje. Ova je na neki način bila drugačija. Možda sam razmišljao o njoj zato što me je odbila, zato što nisam doznao njeno ime ili zbog preslatkog dupenceta koje je u meni probudilo silnu želju da ga ćapim i nikad ne pustim.

Najčešće sam zamišljao taj deo njene anatomije. U takvim trenucima bih osetio poznato golicanje u južnim predelima, ako znate na šta mislim. To me je još više iznenadilo. Od dvanaeste nisam dobio spontanu erekciju. Šta se dešava sa mnom?

Izgleda da ću morati da pozovem slatkiša koji mi je jutros tutnuo broj telefona u kafedžinici. Obično se takvim stvarima bavim vikendom, ali me je nabrekli stojko terao da odstupim od tog pravila.

Stigao sam do kraja odaje. Spremao sam se za obavezno rukovanje, nezaobilazni deo dobrodošlice novim radnicima. Približio sam se čelu reda. Otac me je opazio i pozdravio prisnim tapšanjem po leđima.